

Sobre la lletjor

Ricard Biel

Entenc —sento— que la lletjor més punyent és aquella que parteix d'un concepte estètic o ideològic que destaca per la seva bellesa. És aleshores quan el mal gust aflora amb tot el seu potencial. I observo que quan es dona el cas de sublimació de la lletgesa sempre hi ha la mentida interessada darrere, cosa que rebla el vergonyant desastre.

Per desgràcia, hi ha molts casos que ho poden exemplificar. Puc parlar de la perversió que suposa des de fa anys la pretesa esquerra política pel que fa a la descarada acumulació de riquesa dels seus càrrecs, gràcies encara avui dia al seu discurs de política social que tant entabana el populatxo. I en aquest mateix terreny, podria analitzar la contradicció dels suposats progressistes que quan s'omplen la boca de democràcia, atribuint-se-la en exclusiva a si mateixos com a prova de superioritat moral, mentre que a la praxi confonen governar amb manar, o sigui decidir a dit totalitàriament, sempre molt més fàcil i prova del nou de la mediocritat del manaire esquerranós amb xofer a la porta, altrament i de manera eufemística anomenat dirigent. Hi pot haver més lletjor sota la premissa de bellesa?

Cal que continuï? Cal que posi l'exemple del funeral de Samaranch, ep, sobretot amb "ch" final, que sempre queda *más fino*? Oh, la mort, mai prou tan bella com el sentiment, com el dol de les persones que queden. I més quan s'expressa com pertoca, en el majestuós Saló de Sant Jordi de la Generalitat a fi de retre els honors que mereixia el difunt franquista que, com a tal, va treballar intensament per escopir les parets que van acollir el seu fèretre. Oh, quanta bellesa en aquells rostres compungits de representants i esportistes agraïts a l'encomiable tasca del fatxa grimpaire, ferm defensor d'un valor tan noble i saludable com l'esport. Ben espanyol, això sí, com els Jocs Olímpics que simpàticament va atorgar a Barcelona, aquesta ciutat capital del no-res durant els jocs, on la paraula Catalunya curiosament va brillar per la seva absència, cosa que és com parlar de fer una truita sense utilitzar en cap moment la paraula ou. Oh, quanta bellesa en aquest recurs d'omissió. Quanta distinció en aquesta ciutat única en el món pel seu apàtrida multiculturalisme.

I parlant de Sant Jordi, de fet el primer exemple que m'ha vingut al cap en abordar aquest article, i suposo perquè la passada data no queda lluny, és el 23 d'abril. Llibres i roses, cultura i amor. Hi ha res més

No podem anomenar cultura allò que el llibreter posa a la venda per fer l'agost un 23 d'abril. Un llibreter vocacional, dels de debò i per sort encara presents a Catalunya, que per tant ven sobretot llibres de fons i novetats de qualitat, em deia abans de Sant Jordi que lamentava haver de vendre's l'ànima fent l'excepció d'oferir aquest dia només les novetats, i sobretot llibres mediàtics

bell per a l'ànima humana que això? Bé, doncs he de dir que no hi ha res que em violenti més per la seva repugnant lletjor que el Sant Jordi actual, atès el que l'han arribat a convertir entre tots plegats; mitjans, editors, llibreters i ciutadans, amb igual repartiment de responsabilitats.

No podem anomenar cultura allò que el llibreter posa a la venda per fer l'agost un 23 d'abril. Un llibreter vocacional, dels de debò i per sort encara presents a Catalunya, que per tant ven sobretot llibres de fons i novetats de qualitat, em deia abans de Sant Jordi que lamentava haver de vendre's l'ànima fent l'excepció d'oferir aquest dia només les novetats, i sobretot llibres mediàtics, cosa que esperava que es traduís en negoci fins al 20% del que vendria la resta de l'any. Comprensible, sí, però com es veu també lleig si del que es tracta és de trobar arguments per a la suposada bellesa de Sant Jordi. No parlàvem d'un dia bell, paradigma de la cultura? De moment, doncs, ja veiem que es tracta justament del dia més inculte de l'any, i això sense comptar que la turba de gent al carrer fa que la data sigui la menys indicada per mirar els llibres amb calma i deixar-se aconsellar pel llibreter. Només cal veure'l atabalat anant amunt i avall darrere el taulell de la parada, per entendre que és el pitjor dia imaginable per demanar-li consell. De fet, si l'hi demanessis probablement es faria l'orni, sabent que el temps invertit aconsellant-te deixaria de vendre uns quants llibres. És a dir, el llibreter veu capgirat el seu paper. Mentre que la resta de l'any té interès a invertir temps en tu aconsellant-te per vendre't potser un punyeter llibre, per Sant Jordi té interès a no aconsellar a ningú en particular per vendre'n molts en general. Romàntic, oi? Pels collons, sí.

Continuem? Cal que parli de la rosa, on l'amor s'hi posa? En fi. Si l'amor és un fet meravellós fonamentalment pel seu desinterès i espontaneïtat, aleshores que el lector m'expliqui quin desinterès és aquest que floristes i l'entranyable intrusisme esperen com aigua de maig per fer l'agost el 23 d'abril, quan venen les roses tres vegades més cares que la resta de l'any. I que m'expliqui també el lector quina espontaneïtat generosa de l'amor autèntic és aquesta que consisteix a comprar una rosa a la persona estimada quan tothom ho fa perquè és el dia que es fa i quedés malament si no ho fas.

La meua companya i jo no sortim de casa per Sant Jordi i no ens regalem ni rosa ni llibres. Per respecte i amor per nosaltres i entre nosaltres. Perquè ens estimem. Per amor a la bellesa.